

Araf

– Mikail Dede · 16 Eylül 2019

ve gidiyorsun;

bana kalan sorgusuz sualsiz kırk gece
kırk gece ızdırap kırk gece cinayet
içimdeki ezeli sevdanın binlerce zerresi
hicran ateşinde kavrulan yüreğimin figanı

gözlerindeki son veda tutuşan feryadım
sensiz sessizliğimden haberdarım sevdiğim
ve gidiyorsun;
umutsuz dillerde fısıldayan şarkılar gibi yitik

hasretin alevi kuşanmış hüznlerimi
şimdi cennetten kalma tabiatım ile
savaşıyorum içimdeki iblislerle
hayallerim sırat ateşinde pervane

varlığımı cehennem lahitlerinde tutsak
tüm umutlarım yitik ezeli yarınlarda
hani biz hep direnecektir aşk dergahında

gidişinle yıkıldığımı söyleme
bitiğimi haykırarak bir tutam varlığıma mezar kazma
hüzünlü ağrılar yakılsın kabir taşlarının yosunlarında

şimdi bu harabenin vebali kimden sorulacak
hangi işkence hangi cinnet
hala yaşadığıma bin pişman edecek beni

ve şimdi anılarımın kristal lahiti kırılıyor
toprağım çatlıyor gözlerimin şavkı sönüyor
kanımın son damlasına
parmak uçlarıma kadar ölüyorum
ölüyor içimdeki ezeli aşk kirpiklerinde ölüyor

hazan gecelerinden arta kalan
tüm acıları bana bırak ve git
kalbimi aşkına tutsak bırak ve git
zebani karanlıkta mahrum bırak şavkından

yine ıslak ıslak bak gözlerime
çarmıhlara vur
gözlerinin zehrini akıt damarlarıma
bu zindanda unut beni
karanlık kuyularda yusuf misali

ademin kanı havva'nın sütü
cennetinden kov beni
azrailim ol arafarımda
indir ölüm meleğini sensizliğin şehrine
çaresizim
bırak beni kıyametin sislerinde
şehrime talan et evimi harap et
yüreğim
cehenneminde ateş olsun havva'nın kızı...